

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/2/2019
Identifikačné číslo spisu: 9514100138
Dátum vydania rozhodnutia: 01.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:9514100138.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Aleny Šiškovéj, JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Martina Bargela, v trestnej veci obvineného P. K. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 1. marca 2021 v Bratislave o dovolaniach obvinených P. K. a J. E. proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2018, sp. zn. 4 To 1/2018, takto

rozhodol:

I. Podľa § 18 ods.1 Trestného poriadku, § 21 ods. 3 Trestného poriadku per analogiam trestná vec obvineného P. K., vedená na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 TdoV 2/2019 a trestná vec obvineného J. E., vedená na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 TdoV 2/2020 sa spájajú na spoločné prejednanie a rozhodnutie veci. Vec bude naďalej vedená pod sp. zn. 2 TdoV 2/2019.

II. Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvinených P. K. a J. E. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, z 30. novembra 2017, sp. zn. BB-3T/32/2014 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 13. júna 2018, sp. zn. 4 To 1/2018, bol obvinený P. K. uznaný za vinného z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z. pre skutok uvedený v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu ako skutok č. 4). Obvinený J. E. bol uznaný za vinného v skutku č. 1) zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v skutku č. 2) z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z., v skutku č. 5) z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c), písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 129/1998 Z. z., v skutku č. 7) z trestného činu vraždy formou

účastníctva podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 183/1999 Z. z. pre skutky uvedené v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu.

Za to bolo obvinenému P. K. podľa § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000, nakoľko trest odňatia slobody na doživotie, ktorý bol uložený obvinenému skorším rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 30. septembra 2003, sp. zn. 1T/9/2001 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. júna 2004, sp. zn. 4To/77/2003 považoval za dostatočný. Súčasne podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obvineným T.Ó. R. a P. K. uložená povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej P. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom v W., W. XX, A. W., škodu vo výške 1.161,08,- Eur a nemajetkovú ujmu 10.000,- Eur.

Obvinenému J. E. bol podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 1 a § 29 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 uložený výnimočný úhrnný trest odňatia slobody na doživotie, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 do III. nápravno-výchovnej skupiny. Súčasne bol obvinenému podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 uložený trest prepadnutia majetku.

Proti predmetnému rozsudku najvyššieho súdu podal obvinený P. K. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b), písm. k) Trestného poriadku a teda, že súd rozhodol v nezákonnom zložení a proti obvinenému sa viedlo trestné stížanie, hoci bolo neprípustné. K podanému dovolaniu sa pripojil obvinený J. E., ktorý podal dovolanie prostredníctvom svojej obhajkyne z dôvodu uvedenom v § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

V odôvodnení dovolania obvinený P. K. namietal, že trestné stížanie v jeho prípade malo byť zastavené, nakoľko v čase vznesenia obvinenia bola vražda P. S. premlčaná z nasledovných dôvodov: Dňa 25. apríla 2013 vyšetrovateľ Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej jednotky, uznesením podľa § 206 Trestného poriadku vzniesol obvinenie za trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 13/1998 Z. z. Pri tejto kvalifikácii trestného činu vraždy bolo možné zaň uložiť trest odňatia slobody na dvanásť až pätnásť rokov alebo výnimočný trest. V takomto prípade sa pri posudzovaní trestnej činnosti činu za uvedenej právnej kvalifikácie z hľadiska premlčania trestného stížania vzťahovala naň lehota dvadsiatich rokov. Obvinený je však názoru, že podľa jeho právnej argumentácie uvedenej nižšie, sa na jeho osobu nemôže vzťahovať žiadne kvalifikačné kritérium na uznanie viny z kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Nemožno preto uvažovať o premlčacej dobe 20 rokov, ale treba aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, ktorá vyplýva zo skutkovej podstaty vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku.

V predmetnom prípade premlčacia doba trestného stížania, za trestný čin, ktorý mal byť správne kvalifikovaný podľa odseku 1 § 219 Trestného zákona (z dôvodu nepreukázania majetkového prospechu alebo obzvlášť zavrhnúťhodnej pohnútky), uplynula po 10 rokoch odo dňa nasledujúceho ako sa skutok stal. Skutok, v prípade vraždy poškodeného P. S., sa stal 7. júna 1998. Z toho vyplýva, že dňom 8. júna 2008 u obvineného došlo k premlčaniu trestného stížania. Odvolací súd sa vo svojom rozsudku stotožnil s právnou kvalifikáciou skutku podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, keďže úmysel získať majetkový prospech bol preukázaný výpoveďou svedka J. R., a to či už vo vzťahu k odmene vyplatenej svedkom V.Š. K., a taktiež iná obzvlášť zavrhnúťhodná pohnútka bola odôvodnená tým, že išlo o usmrtenie z dôvodu nahradenia Z. F. na čele konkurenčnej skupiny, a teda fakticky zlikvidovanie vysoko postaveného člena tejto skupiny. Podľa odvolacieho súdu zároveň nemožno bagatelizovať sumu, ktorá mala byť vyplatená, keďže v roku 1998 bola hodnota odmeny posudzovaná inak, ako je táto hodnota posudzovaná v súčasnosti. Obvinený je presvedčený, že

názor odvolacieho súdu je nesprávny, keďže svedkovia J. R. aj V. K. zhodne potvrdili, že za údajné spáchanie vraždy vo vzťahu k poškodenému P. S. nedostal žiadne peniaze, nebola ani žiadna dohoda o odmene, tým pádom neexistuje dôvod, na základe ktorého by bolo možné tvrdiť, že táto vražda bola spáchaná za finančnú alebo inú odmenu. Odvolací súd ignoroval tieto skutočnosti vyplývajúce z výpovedí uvedených svedkov. Navyše je potrebné uviesť, že svedok V. K. odovzdával 100.000,- Sk J. R. a nie obvinenému. Taktiež poukázal na skutočnosť, že suma 100.000,- Sk pre dvoch profesionálnych páchatel'ov je iba vreckové na účely skrývania sa po vražde a nie ako odmena za vraždu. Odmena v takejto výške sa bežne poskytovala ako odmena za „obyčajnú“ bitku.

Poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/24/2015, z ktorého vyplýva: „v úmysle získať majetkový prospech, ku ktorému však nemusí dôjsť a jeho minimálna výška nie je určená, bude vražda predovšetkým spáchaná v prípadoch, kedy konanie páchatel'a bude smerovať k zmocneniu sa vecí, peňazí alebo iného majetku obete. Môže však ísť i o prípad premyslenej vraždy, pri ktorej má páchatel' úmysel získať vo forme dedičstva po usmrtení a pod.“ Produkovaným dokazovaním nebolo dokázané, že by sa obvinený chcel zmocniť majetku poškodeného P. S. alebo iným spôsobom z jeho smrti finančne profitovať. Aj napriek výpovediam hlavných svedkov, ktorí popreli, že za vraždu P. S. mala byť jemu alebo svedkovi J. R. zaplatená odmena, odvolací súd použil tento kvalifikačný znak v napadnutom rozsudku.

Ku kvalifikačnému znaku obzvlášť zavrhnúťhodnej pohnútky uviedol, že odvolací súd sa nestotožnil s jeho tvrdením o preventívnej vražde. Podľa skutkovej vety malo dôjsť k vražde poškodeného P. S. z dôvodu, že tento začal po smrti Z. F. preberať aktivity jeho skupiny, ktorá bola konkurenciou „B.“. Podľa názoru obvineného na základe takéhoto mimoriadne stručného opisu nemožno usúdiť naplnenie hypotézy o obzvlášť zavrhnúťhodnej pohnútky. Ako vyplynulo z dokazovania, P. S. bol obzvlášť surovým Č. vrahom, ktorý bol mimoriadne nebezpečný a pri preberaní aktivít Z. F. sa verejne prezentoval tým, že začne vojnu v podsvetí. Ak teda v dôsledku týchto informácií malo byť rozhodnuté o nutnosti likvidácie poškodeného P. S., nemohlo v žiadnom prípade ísť o naplnenie obzvlášť zavrhnúťhodnej pohnútky, ale malo ísť o preventívnu vraždu v snahe predísť otvorenej vojne v podsvetí. Z právneho hľadiska je každá vražda zavrhnúťhodnou, avšak ak došlo k vražde v podsvetí - medzi členmi podsvetia, iba z dôvodu prevencie otvorenej vojny v podsvetí, nemožno hovoriť o obzvlášť zavrhnúťhodnej pohnútky. Z vyššie uvedených dôvodov v prípade obvineného P. K. pripadá do úvahy právna kvalifikácia podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, a teda trestné stíhanie malo byť zastavené z dôvodu premlčania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uviedol obvinený, že v rámci odvolacieho verejného zasadnutia namietal obvinený, ako aj jeho obhajca, nezákonné zloženie senátu, ktorý rozhodol napadnutým rozsudkom. Dovtedy totiž rozhodoval senát odvolacieho súdu v zložení JUDr. Štefan Harabin, JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Martin Piovartsy, pričom tu napadnuté rozhodnutie bolo prijaté v senáte JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Štefan Harabin a JUDr. Dana Wänkeová. Takéto zloženie nového senátu odvolacieho súdu je podľa názoru obvineného nezákonné a účelovo vytvorené. Každá zmena v osobe zákonného sudcu - teda zásah do ústavného práva na zákonného sudcu, musí byť legálna a legitímna. Ak dôjde k zmene v senáte v živej veci, musí ísť o mimoriadne vážny dôvod, ktorý je legitímnym na prelomenie ústavného práva na zákonného sudcu. Takáto zmena pritom nesmie byť vykonaná ad hoc, ale plošne pre potreby ďalšieho fungovania súdu. V tu prejednávanvej veci sa zákonnými sudcami stali sudcovia, ktorým bola vec pridelená v dobe prvého odvolania proti prvému rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Poukázal pritom na čl. 6 Dohovoru, na uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 225/03, IV. ÚS 499/2011, III. ÚS 103/2015. V očiach obvineného je preto nepochybné, že k zmene v zložení senátu došlo po tom, čo pôvodný senát 4T dvakrát po sebe zrušil odsudzujúci rozsudok v mediálne ostro sledovanej kauze „mafiánskych vrážd“. Hoci sa zmena v senáte 4T môže formálne javiť ako zákonná, z celkového kontextu ju nemožno vykladať inak, než účelovú v snahe právoplatne skončiť „kauzu B.“. Takéto porušenie zákona a Ústavy Slovenskej republiky nie je možné tolerovať ani v prípade, ak k nemu vedú „dobré dôvody“.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil, že z vyššie uvedených dôvodov

bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2018, sp. zn. 4To/1/2018, porušený zákon v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku v neprospech obvineného a aby súčasne v celom rozsahu zrušil aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, z 30. novembra 2017, sp. zn. BB-3T/32/2014 a prikázal najvyššiemu súdu ako súdu odvolaciemu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. zaslal rovnopisy dovolania na vyjadrenie ostatným stranám. Možnosť reagovať využil iba obvinený J. E., ktorý sa stotožnil s názorom obvineného P. K. o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Nakoľko v zmysle judikátu najvyššieho súdu prijatého pod č. Tpj 47/2020-6 (v súčasnosti ešte nie je zverejnená Zbierka stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR, ktorej bude judikát súčasťou), ako aj skôr uplatňovanej praxe najvyššieho súdu nemalo byť obvinenému J. E. (ani ďalším spoluobvineným) doručované dovolanie obvineného P. K. na vyjadrenie (z dôvodu absencie beneficium cohaesionis v dovolacom konaní), dovolací súd jeho vyjadrenie už nezasielal obvinenému P. K., jeho obhajcovi, ani prokurátorovi.

Dovolanie obvineného P. K. bolo najvyššiemu súdu doručené 20. marca 2019 a bola mu náhodným výberom pridelená spisová značka 2 TdoV 2/2019.

Spoluobvinený J. E. vo svojom dovolaní zopakoval dovolacie námietky obvineného P. K. týkajúce sa dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, a teda že, každá zmena v osobe zákonného sudcu - teda zásah do ústavného práva na zákonného sudcu, musí byť legálna a legitímna. Ak dôjde k zmene v senáte v živej veci, musí ísť o mimoriadne vážny dôvod, ktorý je legitímnym na prelomenie ústavného práva na zákonného sudcu. Takáto zmena pritom nesmie byť vykonaná ad hoc, ale plošne pre potreby ďalšieho fungovania súdu. V záujme zachovania práva na zákonného sudcu mal v tomto prípade rozhodovať senát v pôvodnom zložení, a to z dôvodu, že účinnosť zmeny v rozvrhu práce nemôže byť nadradená ústavnému právu na zákonného sudcu. Z pohľadu obvinených je nepochybné, že k zmene v zložení senátu došlo po tom, ako pôvodný senát 4T dvakrát po sebe zrušil odsudzujúci rozsudok, a hoci sa táto zmena môže javiť ako zákonná, z celkového kontextu ju nemožno označiť inak, než účelovú v snahe právoplatne ukončiť „kauzu B.“. Na záver navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil, že z vyššie uvedených dôvodov bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2018, sp. zn. 4To/1/2018, porušený zákon v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku v neprospech obvineného a aby súčasne v celom rozsahu zrušil aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, z 30. novembra 2017, sp. zn. BB-3T/32/2014.

Predseda senátu zaslal dovolanie na vyjadrenie prokurátorovi a niektorým spoluobvineným (napriek tomu, že im dovolanie z dôvodu absencie beneficium cohaesionis v dovolacom konaní nemalo byť zasielané), pritom opomenul poškodených M. F. a C. F. (poškodení v skutku č. 7). Pochybenie napravil dovolací súd zaslaním dovolania obom poškodeným, ktorí sa k nemu nevyjadřili.

Dovolanie obvineného J. E. bolo najvyššiemu súdu predložené 21. februára 2020 a bola mu náhodným výberom pridelená spisová značka 2 TdoV 2/2020.

Podľa § 18 ods. 1 Trestného poriadku o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote.

Podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku ak sú podmienky spoločného konania, môže súd spojiť na spoločné prejednanie a rozhodnutie veci, v ktorých boli podané samostatné obžaloby.

Spoločné konanie možno vykonávať o trestných činoch, ktoré spolu súvisia, a to subjektívne (v osobe) alebo objektívne (vo veciach), resp. v kombinácii oboch, ak to nebude brániť ukončeniu veci v

primeranej lehote. Cieľom je teda prejednať v jednom konaní všetky trestné činy toho istého obvineného, prípadne rozdielne súvisiace trestné činy rôznych obvinených najmä z hľadiska hospodárnosti, účelnosti a účinnosti trestného konania. Nakoľko obe dovolania smerujú proti totožnému rozhodnutiu, dovolací súd na neverejnom zasadnutí v zmysle § 18 ods. 1 Trestného poriadku a § 21 ods. 3 Trestného poriadku per analogiam spojil trestné veci na spoločné prejednanie a rozhodnutie s tým, že ďalej bude vec vedená pod sp. zn. 2 TdoV 2/2019.

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolania boli podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobami oprávnenými [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), zároveň spĺňajú i obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a obvinení pred podaním dovolania využili svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd následne zistil, že dovolania obvinených P. K. a J. E. nie sú opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu prechádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu prechádzajúceho konania nad rámec návrhu dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca (v mene obvineného), že najvyšší súd je viazaný návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku). Preto najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľov, zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku

Nezákonne zloženým súdom sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Okolnosť, či vec prejednal a rozhodol súd v zákonom zložení (t. j. či bol súd správne obsadený), je povinný súd sledovať z úradnej povinnosti a nedostatok v zložení súdu je podstatnou vadou konania a dôvodom prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

K námietke obvinených najvyšší súd dôvodí nasledovné:

Zmena v osobe zákonného sudcu po pridelení veci nie je vylúčená, no musí sa udiť v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami a pri dodržaní zákonom ustanoveného postupu.

V zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy ako aj čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd: „Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.“

V zmysle zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov je zákonným sudcom sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prerokovanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte... (§ 3 ods. 3).

Predsedovia súdov zabezpečujú riadenie súdov v oblasti výkonu súdnictva najmä rozvrhom práce [§ 49 písm. a)].

Na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok (§ 50 ods. 1).

Rozvrh práce obsahuje určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním agendy jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd [§ 50 ods. 2 písm. a)].

Ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridelujú jednotlivým senátom, samosudcom, súdnym úradníkom a notárom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom, tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí (§ 51 ods. 1).

V nadväznosti na vyššie uvedenú právnu úpravu, za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý bol určený na prejednanie a rozhodovanie vecí v súlade s rozvrhom práce súdu. Rozvrh práce má kľúčový význam pre uplatnenie práva na zákonného sudcu. Podmienkou však je, aby sa vec pridelila v súlade s rozvrhom práce ustanoveným na kalendárny rok, v ktorom sa má vec prideliť. V prípade senátnych vecí je zákonným sudcom každý sudca pridelený do daného senátu.

Za senát zložený zo zákonných sudcov možno považovať len senát zložený zo sudcov príslušného súdu, ktorí tvorili tento senát v čase pridelenia veci. Ústavnej zásade neodňateľnosti zákonného sudcu, ktorá vyplýva zo základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nezodpovedá prípad, ak zákonní sudcovia senátu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, boli zmenení bez splnenia zákonných predpokladov na vykonanie takýchto zmien neskoršie vydaným rozvrhom práce ako riadiacim aktom predsedu súdu. K zmene v zložení senátov vo veciach už pridelených na prerokovanie a rozhodnutie by malo dochádzať zásade výnimočne (III. ÚS 212/2011).

Ochrana základného práva na zákonného sudcu plní účel základného práva, dokiaľ subjektu práva zaručuje, že o jeho spore bude rozhodovať a rozhodne sudca, ktorý spĺňa podmienky pre pridelenie veci na rozhodnutie v právnom postavení sudcu určeného na rozhodnutie danej záležitosti. Obsahom základného práva na zákonného sudcu je aj ochrana pred neústavnými zmenami zákonného sudcu po pridelení veci na rozhodnutie, ktorá zahŕňa celé konanie až do jej skončenia na danom stupni súdnictva. Zmena v osobe zákonného sudcu po pridelení veci nie je vylúčená, no musí sa udiť jedine v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami a pri dodržaní zákonom ustanoveného postupu (I. ÚS 448/2016).

Z rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2018 z čl. II. ods. 6 vyplýva: V trestných veciach, ktoré boli opätovne predložené najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní po tom, ako najvyšší súd už rozhodol o odvolaní zrušením skoršieho rozsudku alebo o dovolaní vrátením veci súdu prvého stupňa, alebo rozhodol o sťažnosti zrušením skoršieho uznesenia, ktorým sa malo trestné stíhanie skončiť, alebo rozhodol o sťažnosti proti skoršiemu uzneseniu, ktorým bola obžaloba odmietnutá a vec vrátená prokurátorovi, sa vec po lustrácii pridelí senátu, ktorý vo veci rozhodoval naposledy. Pravidlo uvedené v predchádzajúcej vete sa použije aj v prípade, ak bola vec opätovne predložená najvyššiemu súdu na rozhodnutie o sťažnosti po tom, ako najvyšší súd už rozhodol o sťažnosti zrušením skoršieho uznesenia o tej istej otázke. Za senát, ktorý vo veci rozhodoval naposledy sa považuje senát trestnoprávneho kolégia bez ohľadu na jeho označenie v osobitnej časti, ak je do tohto senátu zaradená väčšina naposledy vo veci rozhodujúcich sudcov; ak takého senátu pre zmenu v organizácii práce niet, vec sa pridelí

náhodným výberom.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že senát 4T rozhodujúci vo veci v zložení JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Štefan Harabin a JUDr. Dana Wänkeová bol zákonným senátom, ktorý rozhodoval vo veci po opätovne podanom odvolaní, pretože vec napadla na najvyšší súd 12. januára 2018, teda v zmysle nového rozvrhu práce. Dovolací súd sa preto plne stotožňuje s argumentáciou vo veci konajúceho senátu, že väčšina členov vo veci konajúceho senátu 4T bola z pôvodne rozhodujúceho senátu (JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Štefan Harabin), čím boli splnené zákonné predpoklady na prejednanie veci v zložení JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Štefan Harabin a JUDr. Dana Wänkeová.

Taktiež je potrebné uviesť, že zmena v senáte 4T nastala s účinnosťou od 1. januára 2018, a teda pred pridelením predmetnej veci danému senátu. K takému prideleniu došlo na základe platného rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2018. Pokiaľ by však išlo o zmenu v senáte po pridelení predmetnej veci (v danom prípade po 12. januári 2018), takáto zmena, v zmysle vyššie uvedeného, by sa mohla javiť ako účelová a ústavne neudržateľná, čo sa však v predmetnej veci nestalo. Na základe uvedeného, najvyšší súd nemohol vyhovieť dovolacej námietke obvinených.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku

Z obsahu dovolania je zrejmé, že obvinený vyvodzuje premlčanie trestného stíhania z odlišnej právnej kvalifikácie, k akej dospeli súdy nižšieho stupňa na základe vykonaného dokazovania. Obvinený pritom predostiera vlastné závery založené na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov. Vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. konečným skutkovým zistením, ku ktorému dospeli súdy nižšieho stupňa, tento dovolací súd nemôže meniť, ani doplniť (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.). To znamená, že dovolací súd na základe dovolania obvineného nemôže hodnotiť vykonané dôkazy.

Z uvedeného dôvodu dovolací súd len posúdil, či v rozsahu námietok skutok č. 4 vyjadrený v skutkovej vete rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá právnej kvalifikácii trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z.

Dovolací súd dospel k záveru, že zo skutkovej vety napadnutého rozsudku vyplýva majetkový prospech vo výške 100.000,-Sk (3.319,39 Eur), ktorý mal obvinený K. (spolu s odsúdeným J. R.) z vraždy poškodeného S., ako aj obzvlášť zavrhnutiahodná pohnútko, a to odstránenie vysokopostaveného člena konkurenčnej skupiny. Na naplnenie kvalifikovanej skutkovej podstaty daného trestného činu podľa § 219 odsek 2 písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z. by pritom postačovala prítomnosť aj len jedného z oboch kvalifikačných znakov.

Za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) umožňoval Trestný zákon č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z. uložiť trest odňatia slobody na dvanásť až pätnásť rokov alebo výnimočný trest.

V zmysle ustanovenia § 67 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. bola premlčacia doba pri trestnom čine, za ktorý zákon v osobitnej časti dovoľoval uložiť výnimočný trest, 20 rokov.

Vražda poškodeného P. S. bola vykonaná 7. júna 1998, pričom vyšetrovateľ PPZ, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej jednotky vzniesol obvinenie obvinenému P. K. dňa 25. apríla 2013 (neceľých 15 rokov od spáchania skutku) pre trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. V čase vznesenia obvinenia ešte teda plynula premlčacia doba (cca 5 rokov). Preto nemožno akceptovať námietku obvineného, že by skutok bol premlčaný a trestné stíhanie malo byť zastavené.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvinených nie sú splnené dôvody dovolania

podľa § 371 ods. 1 písm. b) a písm. k) Trestného poriadku uplatnené obvinenými, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvinených P. K. a J. E. pomerom hlasov 5:0 na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.